

Северњача

Сећам се. Откад знам за себе сваке ноћи гледала сам у то мистично небеско тело. Ја бих гледала, а мама би ми певала.

Одувек ме је интересовало како то да се Месец на крају сваког дана попне на небо и тамо сјаји све док га звезде не позову да сиђе. Размишљала бих о томе све док не заспим и почнем да сањам. И готово сваке ноћи бих сањала како ће Месец пустити своје бисерне зраке и повести ме горе са њим.

Пролазиле су године и ја сам се питала да ли је све то само сан.

Било је јутро. Птичице су певале, деца се играла, а родитељи причали.

У двориште је ушао старац из насеља Русефорд. Неки људи су мислили да је чудан, али ја у то нисам веровала.

„Ти беше волиш Месец?“, упитао ме је.

Уследио је момент тишине, питала сам се откуд он то зна. Онда је казао да је једанпут разговарао са Месецом. Имала сам много питања и одмах сам наглас поставила прво:

„Шта је рекао?“

„Рекао ми је да је веома усамљен и да му треба друштво“, одговорио је то помало тужно.

Мени одушевљеној то је било довољно да знам да Месец чека мене.

Када је пала ноћ, узела сам дедине мердевине и пробала да се попнем на небо, али ништа. Пробала сам да скочим са крова штале, али опет ништа. Почела сам да губим наду, а са надом и снагу. Одлучила сам да се одморим. Легла сам на сено у штали.

Гледала сам у Месец сатима и присећала се песме коју је мама певала. Почела сам да је певушим и наставила све гласније. Док сам певала, чинило се да је Месец све већи и већи. Кад сам завршила, он се спустио низ оне мердевине и дошао до мене. Ухватио ме је за руку и полетео на север.

Од тада Месец и ја смо нераздвојни. Људи ме зову Северњача зато што мисле да светлим тако интензивно да бих им показала север, али то није тачно. Заправо, бљештим тако јарко од среће. Кружим око севера и чекам да се Месец успе близу мене. Тада наступа време нашег дружења. Да нема Месеца, била бих само једна обична звезда на небу - захваљујући њему, постала сам Северњача.

Ника Петровић V₂